

IN MEMORIAM

Nicole Reneerkens

(Kerkrade 10 mei 1951-Susteren 18 september 2016)

Zondag 18 september 2016 is Nicole Reneerkens weggevoegen, 65 jaar oud, met de trekvogels waarvan ze zo hield. Wat kon ze daar enthousiast over vertellen, de ochtenden op telpost 'Aan de Majoor' met enorme wolken Houtduiven, of juist de onopvallende maar oh zo leuke Heggenmussen, of wat dan ook...

Ze was al langere tijd ziek, maar ging de strijd iedere keer weer aan, nuchter en moedig. En menigeen dacht dat ze ook deze keer er weer erbovenop zou komen. Maar het mocht helaas niet zo zijn.

Nicole ging zich in vogels verdiepen toen haar zoon Jeroen als klein jongetje een keer kwam binnenstormen met de medede-

ling dat hij een Rode wouw had gezien. Omdat ze niet wist waar hij het over had, nam ze zich voor om daar wat aan te gaan doen. Jeroen wilde iets met vogels gaan doen, maar omdat Nicole hem nog wat jong vond om alleen het veld in te gaan, ging ze gezellig mee. Dat begon met een vogelcursus, later gingen ze één keer per week samen op excursie naar De Doort. Dan verborg Nicole de verrekijkers in de fietstas zodat de puberende Jeroen zich niet hoefde te schamen als ze door het dorp fietsten. Pas buiten het dorp mocht de kijker om. Hij wilde niet dat zijn vrienden zagen dat hij met zijn moeder naar buiten ging. In 1988 werd ze lid van Vogelstudiegroep De Haeselaar en in 2001 werd ze voorzitter. Ze ging mee inventariseren, deed bekendtellingen en telde watervogels. Jeroen heeft het trek tellen bij de vogelwerkgroep geïntroduceerd en dat werd later ook de grote hobby van Nicole, zeker in oktober als de Houtduiven massaal langstrekken. In het begin was het 'vinkachtige, lijsterachtige'. Pas later werden het echt soorten, met behulp van geluidsbandjes en de handleiding van de LWVT. Door haar goede gehoor haalde Nicole er soorten uit die de anderen niet ontdekten. De trek tellers van telpost Aan de Majoor bij Koningsbosch zullen haar ook om vele andere redenen missen.

FOTO: J. RENEERKENS

Nicole was een uitstekend organisator, bestuurlijk voor geen klein-tje vervaard en haar vasthoudendheid was bijna spreekwoordelijk. Dat bleek bijvoorbeeld toen ze jarenlang ervoor ijverde om de Midden-Limburgse Maasplassen onder de Vogelrichtlijn te brengen, een taaie klus waarbij onder andere vele ambtelijke hordes genomen moesten worden. Het geduld dat ze daarvoor moest opbrengen was tegengesteld aan haar natuur. Maar ze deed het wel, het resultaat ging voor alles. Dezelfde eigenschappen kwamen ook goed van pas tijdens de vele jaren waarin ze, lange tijd samen met Jan Joost Bakhuizen, het

tandem vormde dat het tijdschrift Limburgse Vogels altijd weer op tijd liet verschijnen. Nicole deed veel van het ondankbare werk dat daarbij hoort: auteurs en redacteurs achter de broek zitten, lijntjes met de vormgever en drukker bewaken. En dan ook nog in de eindfase drukproeven lezen. Weinigen kunnen zich er een voorstelling van maken hoe veel tijd in dit alles gaat zitten. En dan te bedenken dat ze in eerste instantie de boot afhield om actief te worden in de Vogelstudiegroep. Ze werd gevraagd om "even te komen om te notuleren en wat brieven rond te sturen. Echt een kleine klus". Ze bedankte echter om als 'typemiep' behandeld te worden en wilde meedoen, meedenken. Later nam ze toch zitting in het bestuur en werd de grote spil van Limburgse Vogels. Bescheiden, de eer aan anderen gunnend, maar ondertussen wel het onvermoeibare, onmisbaar werkpaar.

Met Nicole verliezen we een gezicht dat er 'altijd' was, bij tellingen, op avonden van de Vogelstudiegroep, achter de stand van Limburgse Vogels op de Sovon-dag. We zullen haar missen en wensen haar familie veel sterkte toe.

Fred Hustings